По конфіскаті. — Наклад другий!

Ч. 73. Львів, неділя 21. мая 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА: Місячна в краю 1000 М. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 75 марок, Чехословаччині 25 корон ч., Болгарії 50 левів, Румунії 50 лей, Австрії 1400 корон. Зміна адреси 50 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ: Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 50 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоги 75 М. Між новинками і в редакційній части 150 М., на першій стороні 200 М. За дрібні оголошення 15 М від слова: товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Один прим. 40 Мкп.

Виходить о годині 7. рано.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

Львів, 20. мая 1922.

Розтрата національних сил. Зі всіх усюдів, де на території Польщі скупчується наддніпрянська еміґрація, доходять дуже сумні вісти. Ті, що боролися за долю нашої великої Батьківщини під національним прапором, сьогодня находяться в дуже незавидному положенню. Із сторінок таборової преси несеться нас придавлений стогін, жаль до своїх рідних братів, докір на адресу нашого громадянства. В одній таборовій газеті пишуть козаки, що мучаться за дротами: „І дивно нам і прикро, що ми на еміґрації живемо серед міліонів Українців, які мають свої сталі хати і свій кавалок хліба, але вони мов чужі в тяжкі часи для нас, в часи потреби сталого фронту українського, забули про тих, хто не лише словом, а і ділом боровся за спільну справу й долю Батьківщини".

Цю саму тему порушує на сторінках варшавської „Української Справи" відомий громадський діяч, б. міністр У. Н. Р. Ол. Саліковський. Він звертає увагу на гірку долю інтеліґенції, культурних робітників. „Культура — пише він — це основа всякого життя — в тім рахунку й політичного — і для піднятття й розвитку нашої національної культури треба напружити всі громадські сили, бо тільки в такому разі ми спроможемося витримати навалу наших сусідів з їх денаціоналізаторськими тенденціями. А що ми бачимо в дійсности? Краса й цвіт нашої інтеліґенції, її кращі сили зараз перебувають на еміґрації — головним чином в Польщі, Румунії та Чехословаччині, себ-то в тих державах, в склад яких входять поділені після великої війни українські землі з населенням, що досягає принаймні 7—8 міліонів душ. 7—8 міліонів душ цеж більш ніж населення Швайцарії, Бельгії, Швеції, Данії і багатьох инших другорядних держав. Кожда з цих держав має по кілька вищих шкіл, сотки середних, безліч нижчих, кожна з них посідає не меншу кількість инших культурних інституцій, і нашої інтеліґенції не вистарчало би, щоб обслужити і якусь невелику їх частину. А в нас виходить так, що наша нечисленна інтеліґенція занадто велика і більшість її нікому непотрібна й мусить пропадати без праці і хліба. Інженіри, правники, аґрономи, учителі, письменники, малярі, техніки, урядовці поневіряються на чужині, шукаючи де притулити голову і врешті мусять віддавати свої сили чужинцям, працювати для розвитку культури, з якою часом не хотілиб мати нічого спільного. На чию відповідальність повинен лягти тяжкий гріх такого становища?" Автор кінчить свою статтю отсим запитанням: „Невжеж в Галичині, на Волині, Холмщині та в решті українських земель, що уратовані долею від московського ярма, не найдеться корисної праці для кількох сот вигнанців нашої спільної Батьківщини?"...

Ми не хотілиб вести полеміки з шан. п. Саліковським тоді, коли мова про людську недолю, але всетаки мусимо спростувати деякі недокладности його аргументації. Про українські землі, „уратовані долею від московського ярма", говорить п. Саліковський так, немов би вони находились в прекрасному положенню, немов би процес стабілізації їх правового становища був закінчений, немов би з нас знята була журба за їхню долю і надійшла вже довгожданна пора віддатися творчій, культурній праці. Поруч з тим п. Саліковський прирівнує нас до Швайцарії, Бельгії, Данії, Швеції і вказує, які культурні варстати істнують в тих другорядних державах. Як виробов таке порівнання, колиб ми передвоєнну російську Україну з трийцять міліонами українського населення прирівняли з Францією, Італією, або хочби з тією маленькою Бельгією чи Швецією під культурним оглядом? І тоді п. Саліковський сказав би: „Ми були в неволі царату і Росії, ми не були державою, ми під чоботом царської охрани і царського уряду не могли творити культурно-національних варстатів, мимо того, що наша країна була багата".

—

Чи наша вина в тому, що в нас немає по кілька вищих шкіл, сотки середніх, безліч вищих та инших культурних інституцій? Чи п. Саліковському невідомо, що Галичина з Волиню була чотири роки тереном світової війни, а опісля три роки польсько-української і польсько-большевицької, що на тій области знищено все, що можна було знищити, що в найбільш урожайних околицях Галичини до нинішнього дня люде живуть в землянках? А опісля, як можна виявляти таке незнання умовин галицького чи волинського життя?

Уважаємо своїм обовязком подати до відома не тільки п. Саліковського, але і всіх инших, котрі того не знають, що в теперішніх умовах нашої веґетації — мимо того, що нашу молодь не допускається до вищих шкіл — ми самі маємо надвижку інтеліґенції. Біля дві тисячі державних урядовців до нинішнього дня не є приняті до служби, біля три тисячі кваліфікованих учителів не може здобути вчительської посади на рідній землі; вони мусять йти в Польщу, щоби здобути кавалок хліба. Наші інституції знищені, і тільки тепер, розуміється, о скільки це можливе в умовинах існуючого досі на території Східної Галичини виїмкового положення, починають звільна відбудовуватися. На плечі галицько-українського громадянства звалився непомірно великий тягар вдержання воєнних сиріт, вдовиць, беззахистних дітей, інвалідів, інтернованих, арештованих, приватних шкіл і т. п. Вже це одно в дійсности є понад наші сили, це одно так нас заабсорбовує, що немає ні часу, ні змоги творити ґрандіозні культурні варстати.

Подаючи ці замітки на марґінесі статті — докору п. Саліковського, ми ані хвилі не думаємо відплачуватися контр-докорами, або відмовляти братньої допомоги нашим наддніпрянським братам, що найшлися в гіркій недолі, в просто безвихідному положенню. Ми розуміємо вагу збереження національних сил, тої незнищеної культурної основи нашої нації, ми готові навіть поза межі спроможности піти на зустріч допомозі, ми готові поділитися останнім куском хліба, але й наші наддніпрянські земляки мусять зрозуміти наше положення та не робити неоправданих заключень із зверхних познак, але увійти в суть веґетації тих 7—8 міліонів душ.

* * *

В середу, 19. ц. м. відбулася під проводом проф. К. Студинського нарада представників українських інституцій і громадських діячів в справі допомоги еміґрантам з Наддніпрянщини. Проф. Л. Білецький зясував зібраним важке становище козаків, в таборах, інтеліґенції, а особливо дітей та намітив загальний плян допомоги. В дискусії піднесено вагу збереження національних сил та намічено цілий ряд варадчих способів. Одночасно вказувано на всі перепони, як внутрішнього характеру, так ще більше негативно-вороже становище істнуючої в Сх. Галичині влади, яка не дозволяє еміґрантам з Вел. України перебувати в більшости східно-галицьких, а саме багатших повітів. Вибрано Ініціятивний Комітет, який на днях підбере членів Комітету Праці, котрий в найблизчому часі приступить до роботи.

Присилайте жертви на будову памятника ІВАНА ФРАНКА до Краєвого Союза Кредитового Львів, Ринок 10., ч. вил. кн. 40.000.

Велика Україна.

Голод і людоїдство.

„Русспресс" доносить: „Херсонський губісполком звернувся до всіх вищих органів української радянської республики, в якій вказує на те, що випадки людоїдства в Херсоні трапляються частійше. Спершу голодуючі зїдали тільки трупів згинувших з голоду своїх рідних, в останніх часах є випадки, що більше сильні і не виснажені голодом убивають слабших членів своєї сімї і зїдають їх.

З 9½ міліонової людности в губерніях: Донецькій, Катеринославській, Запоріжській, Миколаївській і Одеській — голодує 3 міліони, себто 35 проц., в тім числі 1,300.000 дітей. Допомога голодуючим вповні невистарчаюча, бо її одержує тільки 14. проц. Положення з кождим днем погіршується і коли не буде зорґанізувана допомога цілого цивілізованого світа — Україна вимре".

Ватикан і допомога голодуючим

З Риму виїздить на радянську Україну через Одесу делеґація від Ватикану, зложена з 8 членів. Метою їх поїздки є пізнати положення голодуючої людности на Вел. Україні. Із вислідами цієї поїздки є в звязку допомога Ватикану для голодуючих.

Буковинська Україна.

Українська народня орґанізація. — Доповняючі вибори. — Подвійна система.

Як доносить черновецьке „Слово", буковинські Українці спромоглися на орґанізацію, що поставила собі за задачу згуртувати український народ на Буковині в одну сильну громаду для успішної оборони своїх національних прав. Дня 30. квітня ц. р. зійшлися в Чернівцях відпоручники всіх верств українського народу на Буковині на нараду, на якій д-р В. Дутчак виголосив реферат про потребу орґанізації.

Референт ствердив, що Українці, які найшлися під владою Румунії, не мають ніякого представниц-

Пр. 146|22. В Імени Річипосполитої Польської! Суд окружний карний яко Трибунал пресовий у Львові рішив на внесок Прокураторії Державної, що зміст часописи „Громадський Вістник" ч. 69. з дня 17. мая 1922. в артикулі під наголовком: „Дописи з краю" в уступі від слів „де шукати причини" аж до слів „домашних і особистих" містить в собі єство злочину з § 65 закону карного, узнав доконану в дни 16. мая 1922 року конфіскату за оправдану і зарядив знищення цілого накладу і видав по думці § 493 п. к., заказ дальшого розширювання того друкового письма. Заразом видав наказ відвічальному редакторови тої часописі, щоби се рішення помістив безплатно в найблищім числі і то на першій стороні. Невиконання того наказу потягає за собою наслідки предвиджені в § 21 зак. друк. з 17. грудня 1862 Д. п. д. № 6 ex 1863, а іменно засудження за переступство на гривну до 400 Мп. — Львів, дня 16. мая 1922.

(Підпис нечиткий)

тва на зверх. Через те діються їм безмежні кривди на усіх ділянках культурного і політичного життя. Обовязком нової організації буде заступати український загал перед румунським урядом і боронити прав трудової маси українського народу.

Щоб зєднати усі політичні напрямки до спільної роботи, українська народня організація виладила спільну програму. На першім місци стоїть справа національно-культурної автономії для українського народу під румунською владою, а іменно:

а) Привернення всіх прав української мови по державних і автономічних урядах.

б) Привернення стану посідання у шкільництві, народнім і середнім, і прав на університеті, як також забезпечення дальшого розвою шкільництва.

в) Націоналізація і автономізація української православної церкви.

Дальше домагається українська народня організація внесення політичного гнету з боку теперішної управи, а іменно: а) скасування виїмкового стану і привернення горожанських прав; б) свободи зборів і преси, знесення цензури; в) привернення льокальної автономії для громад і повітів.

В економічній области домагається: а) справедливого переведення аграрної реформи в користь українського селянства з тим, щоб в українських сторонах вивлащена земля припала виключно Українцям; б) забезпечення українських кредитових і кооперативних інституцій та уможливлення самостійної діяльности „Селянської Каси".

Головна управа організації находиться в Чернівцях, їй підлягають повітові управи і місцеві управи по селах. Раз в рік відбувається головний вїзд делєгатів. Органом організації є тижневник „Слово". На покриття видатків, звязаних з організацією, кождий член платить народню данину, що найменше 12 левів річно.

В днях 28. і 29. ц. м. відбудуться на Буковині в трьох округах доповняючі вибори до румунського парляменту (до камери, зглядно сенату), бо „вибрані" тут при останніх виборах міністри вибрані також в инших округах в Румунії, отже зреклися мандатів на Буковині. І так мають українські виборці повітів Кіцмань і Заставна вибирати сенатора, а з повіту Вижниця посла. З огляду на незмінене вороже становище правительства супроти українського народу на Буковині, чого доказом переведення останніх виборів, безперестанні переслідування і трактування Українців не як рівноправного народу, але зукраїнізованих Румунів, рішила Українська Народня Організація, що український нарід не може брати участи в цих доповняючих виборах. Це рішення буде вказівкою для цілого краю.

Відношення румунського уряду до Буковини взагалі вказує також податкова статистика. За десять місяців сплатила Буковина титулом ріжних податків, належитостий і за монополі разом 258 і пів міліона левів. Значно більша і багатша Бесарабія заплатила в тім самім часі лише 244 міліони, отже 34 і пів міл. менше як Буковина.

Навіть Семигород і реґат (давне румунське королівство) заплатили відносно до просторів землі і числа людности менше, як бідна, маленька Буковина. Це спеціяльна ласка для краю, заселеного „зукраїнізованими Румунами", що в додатку привикли платити точно податки.

Присилайте партійний податок на вкл. кн. ч. 5.000 „Краєвого Союза Кредитового" у Львові, Ринок 10.

Східно-галицька делеґація на ґенуенській конференції в польському освітленню.

Кореспондент „Ґазети Варшавскої" Смогожевскі, обговоривши в свойому 20. „Листі з Ґенуї" засідання представників запрошуючих держав з дня 10. мая, на якому порушено справу Східної Галичини і Литви, пише з цього приводу:

„В нинішних постановах наради запрошуючих держав не можна не добачувати повного успіху протипольської пропаґанди на ґенуенському ґрунті, яку від місяця ведуть тут проти нас українські, литовські і білоруські агітатори, а яку в наших кругах систематично легковажено.

В листі затитулованому „Salon des refuses" мав я нагоду звернути увагу на цю пропаґанду. Як знаємо, українська делєгація в Ґенуї є доволі чисельна, бо належать до неї: Евген Петрушевич, Кость Левицький, Степ. Витвицький Бандрівський, Брайтер і другі. Зложили вони предсідникови політичної підкомісії меморіял, якого обширний зміст подав я на шпальтах „Г. В.".

В лоні анґлійської делєгації підпомагає їх відомий експерт для польських справ п. Л. В. Намір, галицький жид, який неподавно заманіфестував свої симпатії до нас в „Manchester Guardian Commercial" (20. IV.) Там то помістив він статтю про „Currencies and Exchanges in East Galician vilage", немов би Східна Галичина творила уже окрему державу. Додаймо при нагоді, що стаття п. Наміра попереджує статтю про „валюту і виміну в Польщі", якої автором є д-р Ґвідо Реґенданц, директор „Австрійського Кредитового заведення для промислу і торговлі". Стаття п. Наміра зівсім не є статтею економіста, як би це можна сподіватися з заголовку видавництва але статтею політичного агітатора, який виказує, що під польською окупацією економічна ситуація Сх. Галичини з дня на день гіршає.

Кромі меморіялу, в якому п. Петрушевич і Спілка домагаються від конференції ні менче ні більше, як тільки незалежности Східної Галичини, Українці поширюють тут цілий ряд брошур і агітують в італійській пресі як тільки можуть. Кромі згаданої уже мною в попередніх статтях брошури Сінґалевича в італійській мові, східно-галицька делєгація роздає обширне видавництво, яке є збіркою меморіялів і полемічних статтей під загальним заголовком: „Preuves pour l' independ nce de le Galicie Orientale". Цю брошуру видано у Відни в марті 1922 р. накладом Української Національної Ради. Обіймає вона 78 сторін друку з мапою Східної Галичини, на якій бачимо зачеркнену червоною краскою українську етнографічну територію, яка обіймає не тільки властиву Східну Галичину але також Закарпатську Україну, Буковину, Лемківщину і Холмщину.

В тексті тої брошури находимо меморіял, який п. Витвицький зложив Найвищій Раді в Кан, а в якому Українська Національна Рада домагалася тоді (меморіял датований 28. XII. 1921.) 1) щоби держави запротестували проти стаґання польською владою „данини" в Сх. Галичині; 2) щоби визначили міжнародню комісію для охорони місцевого населення перед жорстокостями польської окупації; 3) щоби як найскорше зорґанізували Західньо-українську, Незалежну Народню Републику.

Найцікавіщим документом, який находимо в брошурі, є спільна декляраціа українських політичних партій Східної Галичини, в якій Уряд Петрушевича визнано одинокою леґальною владою для Східної Галичини, в якій тому Урядови поручається енерґічну акцію на ґенуенській конференції в напрямі приспішення визнання незалежности Східної Галичини. Цю декляраціа підписали в імени національних українських партій: (тут слідує список підписів ad usum policiae).

Що до української пресової пропаґанди, то не представляється вона ґрізно, хоч легковажити її не можна. Отже ще 20. квітня „Corriere Diplimatico e Consulare" помістив статтю якогось Енріко Інсабато, який боронить претенсій українських аґітаторів. Той сам п. Інсабато помістив подібну статтю в ґенуенському органі „Пополярін" а саме в „Citad n" (27. IV.) Проживаюча в Італії українська журналістка п. М. Липовецька оголосила інтервю з Костем Левицьким в місцевім деннику „Кафарі" (20. V.) в якому український делєгат оповіщував:

„Наша делєгація прибула до Ґенуї на те, щоби запротестувати проти польської мілітарної окупації Східної Галичини, яка продовжується і нищить край на превелику журбу населення. Тому наша делєгація домагається від конференції негайного розглянення питання незалежности Східної Галичини".

Помимо всього в „незалежність" Східної Галичини, ніхто мабуть в Европі, кромі п. Петрушевича і його приклонників не вірить. Одинока небезпека, яка нам з цього боку поважно грозить, це утворення в межах польської держави „краю Східної Галичини" з територіяльною і національною автономією. До боротьби з тою небезпекою мусимо готуватися!

Кождий Українець і кожда Українка повинні стати членами Товариства „ПРОСВІТА".
1-3 Річна вкладка 240 Мп.

ИОГАН ҐОТЛІВ ФІХТЕ

57)

Промови до німецького народу.

Переклав М. ЄВШАН

(Продовження.)

Тут ми беремо все в основу нашого рахунку, що німецька національна любов або сидить при кермі німецької держави сама, або може бодай мати вплив на кермування. Коли би одначе, як ми перед тим говорили, та німецька держава — чи вона являється одною чи кількома не має нічого до річи, на ділі є все таки одна — з під німецького проводу попала взагалі під чужий, то певна річ, а противне тому не згоджувалося би з природою річи і було би просто неможливим; то певна річ, кажу, що від тепер не рішала би вже більше німецька воля, лише чужа. Де досі сиділа і проявлялася при кермі держави загальна німецька національна справа, звідти її прогнано би. І коли вона не має тим самим пропасти зовсім з лиця землі, то мусить знайти инше пристановище, а іменно в тім одинокім, що лишається, у підданих, у горожан. Коли би одначе вона вже була у них, у їх більшости, то ми були би зовсім не прийшли до того стану, про який тепер нараджуємося; отже її не має в них, її треба їм щойно защепити; се значить иншими словами, що в більшости горожан треба той змисл своєрідного виображувати і, аби бути певним тої більшости, те образовання розпочати від усіх. І таким чином ми просто а разом з тим і ясно перевели також колись обіцяний доказ, що лише тільки виховання, а не що инше є відповідним засобом, який може спасти німецьку самостійність; і се без сумніву не було би нашою виною, коли би ще й тепер не можна було зрозуміти властивого змісту й цілі тих наших промов і значіння, в якому треба брати всі наші думки.

Аби ще коротше висловитися: відповідно до нашої преміси, малолітні все втрачали своїх батьківських та споріднених по крови опікунів, а на їх місце приходили пани; мають ті малолітні не стати ще й рабами, то треба власне увільнити їх від опікунів і, аби се стало можливим, виховати їх передовсім на повнолітних. Німецька любов вітчини втратила свою домівку; вона мусить знайти иншу, ширшу та глибшу, в якій би вона неначе в тихім затишку могла укріпитися та засталити, і в слушний час проявитися з молодечою силою і привернути знов державі її втрачену самостійність. Що до останнього, то як заграниця, так і малодушні та вузкосердні песимісти з посеред нас самих можуть бути спокійними; можна їх, ради потішення всіх їх запевнити, що вони всі разом свого не доживуть, і що люде, які свого доживуть, будуть инакше думати, як вони.

Чи після того, хоч би як тісно члени сього доказу спліталися з собою, той доказ переконає й инших та спонукає їх до діяльности, залежить в першій мірі від того, чи істнує взагалі щось таке, що ми представили як німецьку властивість та німецьку любов вітчини, і чи вони заслугують на те, аби їх підтримувати та до них змагати. Що — заграничний чи доморослий — чужинець відповість на се питання, ні, розуміється; але він і не покликаний до спільної наради. Зрештою, треба тут зазначити, що рішення сього питання зовсім не залежить від доказу при помочі понять, котрі тут вправді вияснюють, але зовсім не можуть дати відповіди про дійсне істнування або вартість, і що ті поняття можуть знайти своє потвердження тільки завдяки безпосередному досвідови всякої одиниці на собі самій. В такім випадку можуть міліони сказати: нема, то тим самим не можна ніколи сказати більше, як те, що лише у них нема, а ніяким чином те, що взагалі нема, і коли хтось один-одніський виступить супроти тих міліонів і запевнить, що є, то він буде супроти них всіх мати слушність. І ніщо не стоїть на перешкоді, аби, говорячи отверто, я мав бути в данім випадку тим одиноким, який запевнює, що знає з безпосередного досвіду на самім собі, що щось таке, як німецька любов вітчини істнує, що знає безконечну цінність предмету тої любови, що лише та любов спонукала його, на перекір всякій небезпеці, сказати те, що він сказав і що буде говорити, супроти того, що в даний момент не лишилося ніщо инше, як говорення і навіть те говорення спинюється та обмежується всяким способом. Хто в собі відчуває те саме, то й буде переконаний; хто сього не почуває, того не можна переконати, бо лише на тій передпосилці основується мій доказ; мої слова звернені до нього пішли на марно, але хто не хотів би спробувати свого щастя на чімсь так малозначнім, як слова?

(Продовження буде.)

Преса.

„Польща і справа Східної Галичини".

Під таким заголовком варшавський кореспондент „Н фр. Пресе" (в числі з 17. ц. м.) доносить:

„Генуенська конференція знову ні на крок не посунула справи Східної Галичини, що урядово представляють тут (у Варшаві) як свого роду польську побіду в тій справі. Одначе тутешня преса не скриває, що головно з англійського боку при найблищій відповідній нагоді має бути ця справа взята на денний порядок в менше корисній для Поляків фірмі. Пробується це обминути і пропагується з власної ініціятиви наново думку далекойдучої автономії, або навіть федерації для Східної Галичини, за чим мають бути більше або менше майже усі партії за виїмком скрайних націоналістів. Зваживши це, польська соціялістична партія рішила завізвати уряд, щоби він предложив соймови проєкт закону, на основі якого Східна Галичина мала би бути автономною територією з власним соймом і краєвим урядом, відповідальним перед цим соймом".

Не має українського народу!

„Слово польске" з 20. ц. м. в лайці на адресу пепесовців за відігріття автономічного проєкту для всходнєй Малопольскі, під заг.: „Принціпіяльні маняки" пише: „Ми були би вдячні пепесівським географам, якщо запрезентували би нам мапу, в якій виказано би чорно на білім „територію з українською більшістю". Могла би це бути мапа, доказуюча пр. істнування більшости української партії, українського сторонництва в громаді — скажім — Жабє, в повіті — скажім — заліщицькім і т. п., але ніколи українського народу у всходнєй Малопольсце.

Немає „народу", є тільки сторонництво, політична українська партія. На велике імя народу, заслужити бути народом — це не проста й нелегка справа. Воно не вистарчить, коли якась група скаже: ми є народом. Так на слово ніхто їй не повірить. Треба тисячу plus один причин природних, історичних культурних, щоби з безформенної етнічної маси вирізьбився творчою силою живий і незвичайно складний організм народу. Шукати тих причин у відомій генезі українського сторонництва — це труд дійсно зайвий. Отже є тільки політична партія українська — а не народ. — А ця партія, як відомо, є антидержавна, змагає свідомо і доцільно до відірвання всхідней Малопольскі від Ржечипосполітої. Аспірації цеї партії ані окремий сойм ані краєвий заряд п. Недзялковского не заспокоїть. Поза українською партією є Русіні у всходнєй Малопольсце, яким в польській державі є добре, котрі щиро і міцно стоять на ґрунті паньствовосьці польскей, котрі не творять окремого табору політичного, а маючи заспокоєні вповні власні потреби релігійні і культурні, ані сойму окремого, ані окремого краєвого заряду не жадають і не потребують. Мають ті самі права і обовязки, що всі громадяне Ржечипосполітей Є врешті у всходнєй Малопольсце сторонництво русске, давнійше староруським, инакше москвофільським зване. Це сторонництво веде війну зі сторонництвом українським і також стоїть без застережень на ґрунті паньствовосьці польскей.

Воно також не домагається ніякої окремої автономії".

Очевидно, полеміка зі збожеволілою гиєною зі „Слова польского" — даремна й зайва річ. В на все одно й те саме співає. Та найважнійше — вона ненаситна, все голодна.

Всеж подаємо наведений питат — як документ, який затемнює всі анальогічні вибрики пок. російської чорної сотні.

Фраґменти лихоліття

Województwo lwowskie Wydział Prezydjalny. L. 7337/I/2.

Lwów, dnia 3. 4. 1922.

Okólnik do wszystkich Panów Starostów w Województwie lwowskiem i Pana Dyrektora Policji we Lwowie.

Wedle informacji posiadanych przez Województwo prowadz na jest pod najr zmaitszymi pozorami intenzywna akcja składkowa na terenie Województwa na rzecz tajnego ukraińskiego uniwersytetu we Lwowie.

Zawiadamiając o tem Panów Starostów (Dyrektora Policji), polecam na akcję tę zwrócić baczną uwagę, oraz wydać jak najenergiczniejsze zarządzenia za obiegawcze, osoby zaś, zbierające składki bez zezwolenia władzy pociągnąć do odpowiedzialności w myśl obowiązujących przepisów.

Wojewoda Grabowski w. r

Za zgodność Kierownik kancelarji prezydjalnej — Jaworski.

Метрикальні містерії.

„Dziennik Urzędowy Starostwa i Rady szkolnej powiatowej w Tłumaczu" ч. 11 з д. 1. мая 1922 оголошує такий указ:

L. 8342/22.

Tłumacz, dnia 25. kwietnia 1922.

Prowadzenie metryk i wystawlanie wyciągów metrykalnych w języku łacińskim przez gr. kat. Urzędy parafialne.

Do Wielebnych gr. kat. Urzędów parafialnych w powiecie.

W djecezjalnych wiadomościach wydanych przez gr. kat. Ordynarjat a to w „Wiadomościach" Ordynarjatu Biskupiego obrz gr. kat. w Przemyślu Nr. III. z dnia 3. październ ka 1919 na stronie 51 pod lp. 31 Metropolitalnego Ordynarjatu gr. kat we Lwowie Nr. XI z dnia 30. września 1920 na str. 21 i Ordynarjatu Biskupiego obrz. gr. kat w Stanisławowie Nr. IV X z 5. października 1919 na str. pod lp. 17 ogłoszone zostały rozporządzenia wspomnianych Ordynarjatów, polecające podwładnym Urzędom parafialnym, prowadzenie ksiąg metrykalnych w języku ukraińskim.

Ponieważ zarządzenie powyższe sprzeciwia się obowiązującemu podzień dzisiejszy rozporządzeniu austr. Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 16. września 1875 L. 47131 w Dzienniku ustaw i rozporządzeń kraj. z roku 1865 Nr. 66, a zarządzającem prowadzenie ksiąg metrykalnych w języku łacińskim, przeto wskutek reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28. kwietnia 1921 Nr. A. E. 72 i reskryptem Województwa z dnia 11. kwietnia 922 L. 134 V. ex 1922 zakazuję na podstawie §. 7 rozp. ces. z dnia 20. kwietnia 1854 D. U. P. Nr. 96 prowadzenie ksiąg metrykalnych w języku ruskim, jak również wystawiania w języku ruskim wyciągów metrykalnych, które winny dosłownie zgadzać się z wpisami metrykalnemi i mają być wystawiane w języku łacińskim. Niestosujący się do powyższego rozporządzenia karani będą po myśli wymienionego rozporządzenia grzywnami lub aresztem.

Nadmieniam, że jakkolwiek wprowadzone uniwersałem z dnia 20. lutego 1784 formularze ksiąg metrykalnych nie mają nagłówków (Nipsy o Państwie, djecezji i t. d.) to jednak o ile używane przez Urzędy parafialne obrz. gr. kat. formularze wyciągów metrykalnych nagłówki takie zawierają i nagłówki te wypełnione bywają winne Urzędy parafialne obrz. gr. kat. i nagłówki wypełniać również w języku łacińskim, a znajdujące się w nagłówku rubryka „Państwo" ma być wypełnione zgodnie z faktycznym i prawnym stanem „Republica Polona".

Wszystkim Urzędom państwowym w powiecie udzielam do wiadomości.

Starosta: Popiel mp

Конференція в Ґенуї.

Мировий пакт і вигляди на Гагу.

Дня 18. ц. м. розпочалося о год. 10·30 мін. пленарне засідання політичної комісії без участи делеґатів Франції, Бельгії і Німеччини. Сканцер представив перебіг переговорів в російській справі й відчитав ріжні внесення. Представник Литви спитав, чи умови мирового пакту дотичать тільки відношення держав до Росії чи також відношення між державами. Бо в першім случаю Польща була би забезпечена від нападу з боку Росії, натомісць Литва не була би забезпечена з боку Польщі.

Президент Факта пояснив, що та справа вже вирішена, бо виходить це зі ст. 6. Міністер Скірмунт заявив, що Польща не раз уже виявляла своє мирове успособлення та вказав на декларацію з 13. січня, наклонюючу до мирного управильнення спірних квестій між Польщею і Литвою. Чічерін заявив, що розуміє умову так, що всі держави думають задержати status quo, отже між собою постараються його вдержати. Делеґат Голяндії повідомив, що всі держави, які вишлють свої делеґації в Гагу, будуть трактовані по принципі повного рівноуправнення зі всіма прероґативами екстериторіяльности посольств. Факта і Л. Джордж подякували Голяндцеви за ту заяву, та за поміч в організації конференції, висловлюючи надію, що буде вона проводжена в Газі в тім самім зєднуючім дусі, що в Ґенуї.

Договір про комісії в Газі.

Договір заключений в присутности делеґатів Італії, Англії, Японії, Польщі, Румунії, Росії, Швеції і Швайцарії звучить:

1) Всі держави годяться на скликання комісії для провірення ріжниці думок між російським урядом совітів а иншими урядами, та щоби та комісія зійшлася з російською комісією, яка має те саме завдання. 2) Найпізнійше до 20. червня б. р. держави, належні до неросійської комісії закомунікують назвища членів тої комісії урядови совітів і одержать від нього імена членів совітської комісії. 3) Справи, які мають бути полагоджені в тих комісіях, будуть відноситися до отвертих питань довгів, приватної власности і кредиту. 4) Члени обох комісій мають прибути найдалі до 20. червня до Гаги. 5) Обі комісії постараються усталити поступовання в справах вичислених під 3). 6) Щоби уможливити спокійний перебіг праць комісії та привернути обопільне довіря між совітами і державами тепер заприязненими з одного боку, а иншими інтересованими урядами з другого боку, буде заключене зобовязання, здержатися від всяких атаків проти себе і від пропаганди. Те зобовязання буде правосильне ще 4 місяці по укінченню праць комісії

Пращальні візити.

Дня 18. V. пополудни делеґати складали собі і властям конференції пращальні візити. Вони висказали горяче признання і подяку президентови конференції за справне та взірцеве зорганізовання технічної служби.

Особлившу увагу звернули на себе взаїмні візити д-ра Вірта і Льойда Джорджа.

Приготовання до конференції в Газі.

Відповідно до пропозиції Льойда Джорджа, політична комісія поручила президії ґенуенської конференції, щоби не тільки розіслала запрошення на конференцію в Газі, а також взяла на себе зорганізовання цієї конференції.

Відїзд з Ґенуї.

Вчора виїхав Бенеш до Праги, виїхали також деякі члени делеґацій японської, французької та еспанської, більшість знавців і секретарів німецької делеґації. Канцлер Вірт і Ратенау візьмуть участь в сьогоднішнім засіданню. По донесенням „Daily Chronicle" Л. Джордж по дорозі до Льондону день-два задержиться в Парижі, щоби відбути нараду з Поанкаре.

Зєдинені Держави застерігають собі децизію.

Бюро Вольфа подає: На вчорашнім засіданню політичної комісії представник Італії заявив, що італійське правительство одержало від американського правительства у відповідь на телеграму до Hughes-а нову заяву, в якій Зєдинені Держави застерігають собі децизію що до їхньої участи на конференції знавців в Газі.

Італія і Югославія.

З Ґенуї подають: Переговори між делеґатами югославянськими і італійськими в Ст. Маргаріта довели до принціпіяльного порозуміння.

РІЖНІ ВІСТИ.

Союз Народів в справі польсько литовського спору.

На публичнім засіданню Ради Союза Народів відчитав Іманс звіт в справі пертрактацій з делеґатами польським і литовським відносно невтральної полоси. Рапорт поручає: 1) Установлення провізоричної демаркаційної лінії, яка перетинала би полосу для цивільної і судової адміністрації та вислання Радою Союза комісії, яка запроєктувалаб визначення такої лінії. 2) Звернутися до обох урядів в справі увільнення обжалованих о політичні проступки.

Литовський делеґат Сідзікаускас, повторюючи в довгій промові скарги проти поступовання ген. Желіґовского, заявився рішучо проти поділу невтральної полоси, зазначуючи, що положення людности в тій полосі не гірше від положення людности в пограничній полосі Ковенської Литви. Що до другої точки звіту Іманса, литовський делеґат ствердив, що видалювання Литовців з Вильна було безправне, натомісць польські вязні на Литві були засуджені за державну зраду супроти суверенної литовської держави.

Делеґат Польщі Ашкенази заявив в свою чергу згоду Польщі на поділ невтральної полоси, признав конечність взаїмности, що до справ політичних проступників та жадав звільнення Поляків, що їх арештовано в Ковні.

Після короткої дискусії приняла Рада Союза згаданий рапорт одноголосно.

Уступлення патріярха Тихона.

Радіо з Москви подає: Патріярх Тихон зголосив своє уступлення зі становища голови православної церкви, мотивуючи це своє рішення тим, що не може кермувати справами церковними, бо находиться в стані обжалування. Він вважає конечним, щоби аж до часу скликання собору инший митрополит зайняв його місце. Як свойого заступника пропонує Тихон ярославського або петроградського митрополита.

Німці в сов. Росії.

Представники німецьких фірм оглядали фабрики в Луганську, Сормові, Тулі і Брянську в цілі їх виарендування. Фірма Круппа одержала від большевиків концесію на будову доків в Кронштаті і на експльоатацію заводів в Брянську і Луганську.

Будинок німецького посольства в Петрограді поспішно реставрується. (Рпр).

Англійці відбудовують Москву.

Московський совдеп заключив договір з двома англійськими фірмами, на основі якого видано їм в аренду розвалені й недостроєні доми в Москві. Фірми зобовязалися направити доми, а за це мають право експльоатувати їх протягом 50 літ. Після цього часу ці доми переходять знов на власність совдепу.

Дописи з краю.

Гаї коло Львова.

Культурний рух.

Читальня „Просвіти" розвивається гарно, головно завдяки аматорському кружкови. В неділю, дня 14. мая ц. р. відограно в шкільнім будинку „Украдене щастя" Франка з великим успіхом. Дня 16. мая ц. р. обходжено торжественно свято свободи. Після богослуження громадяне пішли з процесією до памятника свободи і довкола села.

Кривичі пов. Перемишляни.

Культурний рух.

Заходом п. Івана Майби в селі відновлено читальню „Просвіти" і зорганізовано аматорський кружок, що протягом кількох місяців дав кілька театральних вистав, не тільки у своїм селі, але й в сусідних громадах. Грано „Свідки", „Настоящі", „Сватання на Гончарівці", „Украдене щастя" і „Наталку Полтавку". Зібраний дохід призначено на будову власного дому, бо доси читальня міститься в громадськім будинку. Зацікавлення читальнею велике, головно серед молодіжи. На жаль просвітна і культурна робота стрічається з перешкодами місцевих і повітових властей, не говорячи вже про деяких місцевих ворогів, - шкода що Українців. Староство домагається то статутів читальні затверджених воєвідством, то доказів, що грані пєси перейшли польську цензуру.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Кінцеве засіданнє.

Ґенуа (ПАТ.) Кінцеве засіданнє ґенуенської конференції почалося нині рано. Дневний порядок: 1) затвердженнє протоколу другого пленарного засідання, 2) предложеннє ухвал, III. екон. комісії, 3) предложеннє ухвал I. політ. комісії, 4) предложеннє звіту комісії для розглянення мандатів, 5) предложеннє проєкту ухвал в справі санітарної конференції в Варшаві, 6) предложеннє внесень в справі праць Черв. Хреста підчас мира. Наради отворив Факта.

Кольрад обговорював причини економічної нерівноваги в Европі. През. Факта подякував делеґатам за прихильність супроти Італії. Переговори в Газі будуть лише продовженням праць, доконаних в Ґенуї. Ґенуа не могла виконати цілого діла, в кождому разі заінавгурувала важний европейський пакт. Всі держави, котрі іще вчера поділені були наслідком війни, дали основи для нової спільної політики Европи, а Італія гордиться тим, що енергічно і витривало старалася вдержати до кінця згідчивий характер конференції. Характер пацифікації Европи мусить витиснути своє пятно на політиці Европи. Завдяки мировому пактови, хоч лише провізоричному й обмеженому вийде з Ґенуї на весь світ слово мира, що є найгарячійшим бажанням усіх народів. Факта закінчив: Іменем італійського короля і народа щиро здоровлю всіх делеґатів і дякую їм за цінну співпрацю. З цілого серця бажаю всім заступленим тут народам блага й успіху на будуче.

Л. Джордж не поїде до Гаґи.

Ґенуа (ПАТ.) На запит журналістів, чиреволюції з Кан обовязуватимуть в Газі, відповів Лойд Джордж, що так, тому, що видав весь світ. До Гаги Л. Джордж не поїде бо збір в Газі буде радше способом до розглянення можливости договору, щоби дати вказівки заінтересованим правительствам.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

З дороги життя.

З концертової салі.

Вечір поезії.

Мистецтво того чи иншого народа це обличчя його духового розвитку, його творчих зусиль. По культрі його, особливо по його мистецтву судять і про його творчі здібности і взагалі про рівень духового розвитку цілої нації. Нація лише тоді підіймається до найвищого ступіня свого поступу, коли її культура, а особливо мистецтво — цей найвищий ступінь культурного виявлення — підіймається до рівноправного члена міжнародньої мистецької трибуни. Отже бути байдужим до того, які форми набирає розвиток національного мистецтва, бути байдужим і не цікавитися його поступом, — значить не розуміти його значіння в житті цілої нації. Найкращу квітку нашого культурного саду треба плекати, бо це надзвичайно ніжна рослина, і в грубих, байдужих до її організму руках вона може зломатися і згинути.

Нам Українцям треба сугубо дбати про розвиток нашого мистецтва. Український нарід є великої культурно-мистецької вдачі. Це оцінено цілим культурним світом. Наші мистці — поети, музики, малярі, скульптори, архитекти (не ремісники!) — це діти мистецької вдачі українського народу. Правда, діти несвідомого виявлення... Мусимо собі усвідомити, що майбутнє нашого мистецтва в наших руках; чим більше будемо його плекати, тим воно буде краще розвиватися.

Кілька тисячеліть тому назад Греки тільки через мистецтво здобули собі вічної світової слави. Ні славні герої, ні ціла держава грецька не здобули собі такої слави, як Айсхіль, Софокль, Еврипід, Аристофан, Алкей і ин., але їх творчі здібности, їх ґеній виховувався цілим грецьким народом. Всенародні Олімпійські свята були разом і святами грецького мистецтва.

З того часу пройшло більш двох тисяч літ, але добрий приклад не використовується навіть і в мініятурі; виною цьому є в більшій мірі байдужність громадянства.

Пригадаймо, як нас було мало на вечері поезії молодих наших поетів Р. Купчинського, В. Бобинського, Ю. Шкрумеляка, О. Бабія і Л. Лепкого. Кожен із них дав дещо цікаве із своєї творчости. Цікавою була „Байка" Купчинського, „Шершень", „Прощання" Бобинського, деякі сатири Шкрумеляка, „Тихше", „Молитва сильного" Бабія, цікавою була і пєса-жарт Лепкого, і декорація Ковжуна. Навіть імя такого видатного поета, як Микола Вороний не збільшило уваги громадянства. Ніщо не зломало його байдужости. Найкращий твір в поганій деклямації не зробить доброго враження, не осягне своєї цілі, не дійде до душі слухача у відповідний спосіб як твір мистецтва.

Купчинський деклямував монотонно і без звука р. А були місця його творів, що будували образи, картини (буря) виключно на алітерації р. Правда, це хиба фізіольогічна, але її легко позбутися, на що потрібне лише одно бажання.

Бобинський має всі дані для гарної деклямації — приємний мельодійний голос, гарний тембр, чуття, — але не хоче мати лише одного — експресії, життя і гарної інтонації володіти всіма нюансами поетичної інструментовки як в звукових асонансах, алітераціях, так і в розділових знаках. Через те такий надзвичайно тонкий своєю інструментовкою вірш, як „Шершень", викликав лише здивовання і запитання: в чому вага таких віршів?

Шкрумеляк коли хоче виступати зі своїми творами перед публикою, мусить навчитися деклямувати, щоб гумор його цікавих сатир доходив до вуха слухачів.

Бабій, можна сказати, виручив громаду. Гарно продеклямував свої досить гарні і цікаві твори. Правда один з них був занадто довгий. Але видко, це вже така його вдача, надовго затримувати свої ліричні настрої і розтягувати твори.

Найкращою появою вечора був виступ Миколи Вороного. Публика надзвичайно щиро його витала, коли лише побачила на сцені. А художня деклямація поета хоч і вже відомих його творів: баляда „Непереможна сила", „Мушка" викликала ще більшу бурю оплесків.

З великим гумором, правда, на шабльонових мотивах, але овіяних сатирою на побутові явища місцевого життя, пройшла пєса Л. Лепкого „Дитя весни". Добре виконали свої ролі Крушельницький і Голінська. Мене тільки вразило, чого п. Крушельницький так сліпо йде за своїм учителем п. Загаровим, що переймає навіть його голос — тембр, інтонацію. Не добра риса...

Але все це можна забути, не зарахувати на кредит виконавців. Одно не забувається — байдужість громадянства до молодих своїх мистців. Критикуйте, не співчувайте, протестуйте!.. Тільки не будьте байдужими до своїх дітей, майбутніх творців рідного мистецтва, бо то ваша надія!.. Сподіваємось, що наші молоді поети в самому короткому часі знов виступлять перед українським громадянством м. Львова і дадуть перед далеко більшою авдиторією кращі зразки сучасної поетичної творчости.

Л. Білецький.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Вчерашне число (72) „Гром. Вістника" сконфіскувала львівська прокураторія за один уступ в передовиці „Довкола справи Сх. Галичини", за два місця в дописі „В обороні своєї Батьківщини", за кінцеве речення „привітної телеґрами Пр. епископа Будки", за два місця в „Промові д ра Гонтера" та за пять місць в дописі „З Волині". (33).

— **Динамітовий замах на дирекцію поліції в Перемишли і спалення військових маґазинів.** „Газ. Пор." пише: „Минулої ночі (з 17. на 18. мая) невислідженi на разі люде кинули около 10. год. до пивниці дирекції державної поліції австрійський ґранат. Ґранат вибух і знищив підземне забудовання будику. В наслідок вибуху вилетіли в цілім будинку шиби з вікон. По доконанім ділі справці втікли. По великій правдоподібности ці самі люде підпалили в иншій стороні міста — на Бакончицях — маґазини сіна Голлера, які є власністю війська. Одного зі справців вже арештовано. Як досі сконстатовано, оба замахи остають з собою в звязку і доконано їх на тім самім тлі. — „Курієр Льв." містить цю саму новинку з коментарем: „Зловлено одного з підпалячів, Українця. Нотатка коротка, але дає чимало до думання. Брак подробиць унеможливлює видання осуду. Є такі, що вяжуть в один ланцюх факти здемольовання залізничого мосту під Стриєм, убийство польського стійкового в в Братковичах і вкінці ті останні два замахи. Товчком для тих злочинних вчинків має бути в тому напрямі обявляючася українська акція".

— **Ревізії в Журавні.** Дня 15. мая відбулася в Журавні у студента Федора Хомяка ревізія. Рано о 10. год. два жандарми з бурмістром і поліцаєм облягли хату й почали шукати. Переглянувши всі книжки і папері, перешукали гній і відійшли. О год. 6 веч. вернули знова, подивились по хаті й вийшли. Правдоподібно шукали його брата, б. підполковника У. А., що сидить тепер в Стшалкові.

— **Запаречення.** Дійшло до мого відома, немовби я мав змінити свій обряд на латинський, присилуваний своєю женою та єї ріднею. Вістка ця не відповідає правді, а відно-

ситься воно до Йосифа а тепер Józefa Дзюбановского, замешкалого в Драґанівці бувшого рядового УГА., котрому з своєї сторони радив би я змінити ще і назвище. — *Григорій Дзюбановський.*

— **З морального розкладу.** В військових магазинах у Варшаві викрито численні надужиття, до яких уживано підроблених квітів. Один підозрілий о мальверсації, сержант Осовскі, втік з арешту, другий сержант Будзіньскі, якого власне мали арештувати, застрілив себе досвіта на своїм ліжку.

— **Висилення.** Гр. Юрій Квінтюк з Ляшок мурованих коло Львова простує нотатку, уміщену в 40. ч. „Гр. Вістника", що він не стягав данини в своїй громаді, лише на приказ війта інкасував гроші, стягнені війтом при помочі жандармерії. Проти інтересів громади не виступав, тямлячи все, що служив недавно при УСС.

— **Нині** в театрі премієра „Міс Гобс", завтра попол. „Маруся Богуславка", вечером „Надія".

— **Робітниче Товариство „Воля"** (при ул. Осолінських ч. 8 II. пов), уряджує в понеділок дня 22. мая виклад проф. Свєнціцкого на тему: Містоімення сх. слов. мов., і в середу дня 24. мая виклад тогож професора на тему: „Ідеольогія Достоєвського", початок о 6 і пів вечером. Вступ вільний.

— **З хроніки злодійств і бандитизму.** Останні великі злодійства й обманства, як крадіж цілих ваґонів з товарами, торговля фалшивими банкнотами й т. и. вказує, що столиця Польщі Варшава криє в собі доосередочну силу притягання для бандитів і злодіїв цілої Польщі. Недавно викрито у Варшаві при вул. Крохмальній великі склади торуньских злодіїв, вартости около 4 міл. марок. Це головно сукна й ґалянтерія. Крім цього зложили там злодії вкрадене недавно у властителя ґаражу в Торуні Налясковского добро, вартости понад 1 міл. — Сімок бандитів, узброєних в кріси, напало на фільварок Вільховець, пов. Борщів; бандити вбили економа та забравши 4 пари коней, втікли.

— **Катастрофа в римськім шпиталі.** В шпиталі св. Духа в Римі вибух в ночі 18. ц. м. грізний пожар, якого жертвою впало 30 осіб, засипаних на смерть румовищем. Ратунок був значно утруднений через ушкодження електрики. В темряві не можливо було зльокалізувати вогню.

— **Цікавий судовий вирок.** В однім з більших французьких міст провадився на днях в суді розводовий процес. Муж зажадав розводу тому, що жінка перед слюбом і довший час по слюбі штучно укривала перед ним свої фізичні недомагання, аж недавно все вийшло на верх. М. и. показалося, що вона зовсім лиса, а у ніг має зрослі пальці. Судія не узгляднив просьби мужа, заявляючи, що всякі недомагання фізичної натури у будучої жінки повинен наречений ствердити перед слюбом.

— **Нечувана погроза.** Над вечір 17. ц. м. у домівці громадянина Луцкевича в Ковлі зявився поліціянт для стягнення судових коштів. На прохання писати поквітування в українській мові поліціянт закричав: „tutaj Polska... Chcesz po ukraińsku to zabieraj się do stu diabłów do Ukrainy!... Gdy by ty robił tak y Niemców, to napewno dostałbyś kulkę w łeb... Ale nic... Za twoje wrogie usposobienie do państwa zgnijesz w więzieniu"...

— **Тяжке становище Е. Чикаленка.** Відомий наш діяч Евген Чикаленко опинився в тяжкому, просто безвихіднім становищі. Здавна хорію-чи, в останнім часі він дуже надвередив своє здоровя і як що не піддасться операції, то життя його в небезпеці. Тимчасом матеріяльні засоби старого заслуженого діяча, одного з фундаторів „Академічного Дому" й добродія Наукового Тов. ім. Шевченка, такі, що рішучо йому не розволяють. Чикаленко та його жінка дуже бідують на еміґрації. Старий збирає дрова в громадському лісі, а жінка ходить на фабрику о 6-тій рано. І от недавно, підважуючи в лісі важке дерево, старий підорвався і лежить тяжко хорий, без догляду. Ні помогти йому встати, ні зварити їсти — нікому, бо жінка працює на фабриці. Требаб старому зробити операцію, але на клініку й лікування у нього грошей нема. Наші інституції а в першу чергу Наук. Товариство ім. Шевченка, повинні поратувати заслуженого українського діяча.

Тиждень української дитини у Львові і львівськім повіті.

В часі від 21. до 28. мая 1922 р. включно уладжуємо „тиждень української дитини".

Як минулого року, так і сього робили ми заходи о зізволення на публичну збірку. Власти не дали сего року позволення, супроти чого публичної збірки не можемо уладити. Розуміється, що приватні жертви, збірки по церквах є законом дозволені.

Не сумніваємося, що українське громадянство зложить свою жертву, а загальною участю в діточих виставах і фестині дасть доказ, що дорогим йому є клич „українській дитині".

Жертви проситься посилати до тов. „Дністер" у Львові, вул. Руська 20 на книжечку ч. 11.600.

Програма у Львові.

В неділю 21. мая 1922 о год. 4 пополудни у великій салі тов. ім. Лисенка виклад для родичів д ра А. Барвінського „Гігієна дітей".

В понеділок 22. мая 1922 о год. 12 в полудне у великій салі тов. ім. Лисенка святочна вистава сиріт захисту СС. Василіянок.

У втовок 23. мая о год. 4. по пол. у великій салі тов. ім. Лисенка святочна вистава молоді середних українських шкіл.

В четвер, дня 25. мая 1922

Великий Фестин

на площі „Сокола-Батька" за стрийською рогачкою, а в разі непогоди у великій салі „Народнього Дому". Початок о год. 3 попол.

В програму входять руханкові вправи і співи дітей і молоді, продукції музики, фантова льотерія і товариські забави.

В пятницю 26. мая 1922 о год. 4 попол. у великій салі тов. ім Лисенка святочне представленвя дітей і молоді зі шкіл ім. князя Льва, дівочої ім. Грінченка і ім. М. Шашкевича.

В суботу 27. мая 1922 о год. 4 попол. у великій салі „Народнього Дому" вул. Рутовського 22. концерт дітей з захоронок тов. „Українська Захоронка".

Всюди вступ вільний. Добровільні жертви на „тиждень української дитини" приймається з подякою".

Нехай сей тиждень перейде під кличем „Українській Дитині".

Львівська філія українського краєвого тов. охорони дітей і опіки над молодю у Львові.

Лист до Редакції.

Містимо один з листів, які часто приходять до нашої Редакції від закинутих тут недолею наддніпрянських селян, як документ формуючогося суспільно-політичного світогляду нашого селянства — Ред.

Шановний Пане Редакторе!

Як у Ваших ґазетах, так і в польських все пишуть про ту конференцію в Генуї, а за нас біженців нічого не говорять, що ми тут бідуємо вже по два роки в голоді, холоді, а робиш тяжко власне за кавалок хліба.

А на нашій Великій Україні, в нашім ріднім краю ми лишили все своє майно, котоpе до щенту зраховане, поле наше забрано, а наші сімї голодують, тяжко бідують, а **всеце через Петлюру, котрий наробив тільки заверухи і сам втік.** А на що було йому Гетьмана скидати, коли за Гетьмана всякий чоловік мав право і заробіток, бо Гетьман з большевиками мав мирову конференцію, а з Німцями зробив союз. Ну а тепер що виходить — не так само? Щоби той Петлюра зі своєю діректорією на світ був не родився! За него ще гірше завівся большевизм, чим він до того був, та ще й комуна така дурна, що **„все твоє моє, а що моє, то не твоє".** А людей інтелігентних задурно багато побили і ще мучать. Ми недалеко від границі Збруча, від Гусятина, з Камянецького повіту. У нас якийсь Сергей та Яндрушко, а з ними Хаїм цілим повітом правлять, а розписатися то ні один не вміє добре. Ану спробуйте, нехай зроблять тайне голосування, **хто хоче большевиків-комуністів, а хто царя чи президента, то всі крикнуть тепер: царя або президента!** а за злодіями може буде оден чоловік або й ні одного. Коби хоч правили межи тими комуністами та розумні, вчені люде, а то самі злодії, що розмовитися не вміють. **Оце донесіть до Генуї, най зроблять голосування таємне, бо наш народ такої дурної комуни не хоче,** най буде добровільна комуна. Нехай лучше нами Німець править.

Боже наш милосердний, змилосердися над нами, та ж ми нікому ніщо не винні, в нас діти маленькі полишалися. Мені самому до Великодня отут в вашій Галилеї 4 тижні ціп від ночі до ночі з рук не вилазив, а то все за кавалок хліба, а ходиш босий, бо чобіт нема за що зробити.

8 V. 1922.

Іван Скорий

З судової салі.

Що §. 87. з. к.

Дня 28. квітня відбулася перед окружним судом в Бережанах розправа проти: 1) Дмитра Кривенького, літ 40, 2) Гринька Гудимки, літ 60, 3) Семка Пастуха, літ 54, і 4) Марії Пастух, літ 48, обжалованих о злочин з §. 87. з. к., поповнений після акту обжалування Прокуратури в Бережанах тим, що дня 13. червня 1919. року в Слободі Золотій в часі відступу польських військ а наступу українських військ три перші обжаловані беручи чинну участь в розоруженню постерунку польської жандармерії, особливож через придержання Владислава Жуцідли, спровадження його до громадського уряду, знущання над ним, а в кінці через видачу його в руки незнаного блище військового відділу і уоруженої місцевої людности, а обжалована Марія Пастух через вказання першим тром обжалованим на втікаючого Жуцідлу, через візвання і спонукання до його придержання і увязнення — спричинили смерть Владислава Жуцідли, чим поповнили злочин публичного насилля з §. 87. з. к., за котрий кожде з них по думці §. 88. уст. 1. з. к. повинно понести кару в вимірі до 10 літ.

Справа ся має свою історію. Обжалованих арештувало дня 5. серпня 1919. року в Слободі золотій польське військо, а полевий Суд Д. О. Е. у Львові вироком з дня 6. лютого 1920. засудив всіх обжалованих на кару по 5 літ тяжкої вязниці з заостреннями за злочин з §. 327. австрійського карного військового закона. Перші три відбували кару до дня 29. жовтня 1921 р. (отже 2 роки, 2 місяці і 24 днів) в станиславівській тюрмі, а Марія Пастух відбувала кару до дня 17. листопада 1921. р. з першу в тюрмі в Калішу, а опісля в Сєрадзу (отже 2 роки, 3 міс. і 12 днів).

Наслідком внесеного зажалення неважности в обороні закона Найвисший військовий Суд в Варшаві вироком з дня 15. липня 1921 ч. R. 669/21. зніс згаданий вирок яко неважний і переслав справу властивій Прокуратурі цивільній до дальшого урядування.

Прокуратура в Бережанах виготовила проти обжалованих дня 22. жовтня 1921. вище поданий акт обжалування, а обжаловані випущені судом тоді з тюрми відповідали сьогодня з вільної стопи.

Розправі проводив радн. Павло Білінський, вотували радники Завістовскі і Должицкі, протоколував Канторик.

Переслухано 19 свідків. Розправа не виказала ніякої причинової звязи між вчинками обжалованих в дні 13. червня 1919, а арештованням і пізнійшим розстрілом Владислава Жуцідли. Натомісць виказала розправа, що міліція в Слободі золотій, якої членом був теж Владислав Жуцідло, на передодні відступу зі Слободи допустилася на спокійній місцевій людности численних грабіжей.

По переведенню розправи трибунал по короткій нараді звільнив всіх підсудимих від вини і кари.

З причини звільнення підсудимих Гринька Гудимки і Семка Пастуха зголосив прокуратор зажалення неважности.

Підсудимих боронили адвокати д-р Корнило Терлецький з Бережан і д р Михайло Західний з Козови.

Зі спорту.

В неділю 21. ц. м. уладжує Українське Спортове Товариство „Україна" другі мячеві змагання в цім сезоні, а іменно стрічу копаного мяча з І. дружиною „Поділля"-Тернопіль.

Стріча заповідається доволі інтересно, бо „Поділля" є одним з найповажнійших противників „України", як про це свідчить тамтогорічний вислід її змагань з „Україною".

Змагання відбудуться на площі „Сокола Батька" о год. 5. попол.

✝ Посмертні згадки.

Андрій Савка, управитель друкарні і адміністратор (менаджер) амер. „Свободи" помер 1 марта с. р. в санаторії стейту Ню Джерзи в Моррис Плейнс. Покійний походив з родини бідних львівських міщан. По скінченню друкарської практики в друкарні Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові перейшов на посаду до Ставропігійської друкарні, де працював при „Ділі" до 1903 р. В цему році виїхав до Америки, де найшов працю в друкарні „Свободи" і де став згодом директором друкарні а відтак і її адміністратором.

Покійний вже від року попав був з перемучення і слабого здоровля в нервовий розстрій так, що мусів перейти до санаторії. Одначе мимо дбалих лікарських заходів не удалося його уратувати. Помер в 46 році життя полишаючи вдову і троє малолітних дітей.

Похорон відбувся 6. марта при великім здвизі народа; Його довгі літа знали всі американські Українці, що цінили Його і любили як щирого громадянина і невтомимого народного робітника. В память Андрія Савки засновано фонд живого памятника на українські школи у Львові, на що в перших вже днях зібрано 150 долярів. В. Й. П.!

Присилайте складки на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

ЛІТЕРАТУРНИЙ ВІСТНИК.

Рецензії і замітки

Д-р Філярет Колесса. „ПРО ГЕНЕЗУ УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНІХ ДУМ". Зап. Наук. Тов. ім. Шевченка у Львові том CXXX—CXXXII. (1920—1922 р.).

Студія д-ра Філярета Колесси над думами виявила великий поступ не лише в українській науці про ґенезу народньої творчости, але і взагалі для науки всього культурного світа. Не один вчений спинявся перед українськими думами з великим здивованням. Згадаймо лише такі імена, як проф. Антонович (з історичного погляду), Драгоманов (з погляду історико порівнаного), Лисенко як музик, Житецький з історично-літературного погляду) инші. Всі ці вчені в історії наукового розроблення питання про думи, освітлення їх не лише величезного значіння, надзвичайної оригінальности, але й історії повстання такого sui generis поетичного твору українського народнього генія,— всі вони зробили надзвичайно багато. Але їх праця була лише підготовною і виявила лише перші кроки часами дуже талановиті, але помилкові (Житецький) наукової їх оцінки. Дальнійший крок наукового освітлення розкриває перед нами праця високої наукової вартости д-ра Філярета Колесси.

Порівнавши думи з українськими народніми піснями високошановний автор талановито і вперше доказав величезну ріжницю між формою та мельодією дум і історичних пісень, чого раніше вчені не завважували і змішували історичну пісню з думою.

Далі порівнявши українські думи з українськими віршами XVII—XVIII ст. д-р Колесса дуже влучно дослідив велику ріжницю у стилеві народніх дум та віршів і цим доказав, що кобзарські думи ніяк не могли повстати із штучної віршованої поезії. Занадто вже велика між ними ріжниця! І народні пісні, на думку вченого, не могли вплинути на повстання кобзарської думи. Структура їх поетичної форми (метр, строфа і инш.) між собою дуже вже ріжниться. Такі висліди примушують вченого шукати инших творів, які кидалиб світло на повстання і природу українських дум. Такими творами є українські похоронні голосіння, які своєю формою, мельодією та речитативним виконанням стоять до дум найблище. Цей факт переконує вченого (правда, що думку д-р Ф. Колесса, лише як гадку, висловив ще в 1907 р. у також великої наукової вартости праці „Ритміка українських народніх пісень"), що думи є не штучного літературного походження, а суто народнього. Похоронні голосіння доказують, що думи були до певної міри також голосіннями і найчастійше складалися з приводу смерти визначних борців героїв з метою їх оплакування і поминання, а також з приводу страшних обставин турецької неволі та визволення відтам—як невільницькі плачі.

Такі висліди вченого, обгрунтовані багатим та свіжим матеріялом, цілком змінюють попередні погляди Житецького і таких вчених, як акад. Петерц, проф. Сперанський, проф. Анічков і инші, які в своїх міркуваннях спіралися виключно на дослідах Житецького (Мысли о народн. малорусск. думах), доказуючи їх ісконну устну традицію витворення.

Можна не погоджуватися з методою вченого; можна сконстатувати деяку неповноту дослідів, але треба признати, що висновки д-ра Ф. Колесси так майстерно з наукового погляду закрашені, що можуть переконати навіть тих вчених, що „инако вірували". Така висока вартість праці вченого. Залишається висловити лише одно побажання— не спинитися на цій праці про українські думи, а продовжувати її до кінця: дослідивши жест дум, літературну історію кожної думи, історію повстання дум взагалі у самому широкому розумінню цього слова, еволюцію їх поетичного розвитку, поетичну традицію (стиль і взагалі зовнішню форму) і т. и., нарешті підготовити наукове, строго критичне видання тексту дум зі всіма їх варіянтами, редакціями і новими переспівами, коли вони єсть. Лише тоді праця вченого про думи булаб закінченою. Від щирого серця бажаємо цего.

Л. Білецький.

М. Возняк: „УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВНІСТЬ". Відень, 1918.

Лише в останні часи український загал познайомиться із невеликою книжечкою М. Возняка про історичний нарис розвитку української державности. Українське суспільство в масі має дуже ограничене знання про те, як у найголовнійших подіях зростала і розвивалась Українська Держава в давні часи. і як була міцна ідея Української Державности після скасування Гетьманщини — цих останніх ознак того минулого, що возвеличувало український народ і примушувало заздрісних сусідів з ним рахуватися. Правда, проф. М. Грушевський у своїх популярних підручниках і в основних працях з історії України при кождій нагоді підкреслював цю ідею, вказував на історичні факти й доказував необхідність для українського народу всіми засобами і силами стреміти до самостійної Української Держави, але не для всіх були приступні праці проф. Грушевського.

Настав 1917 рік; в революційній хвилі прокинувся український народ до самостійного державного будівництва; зросла потреба усвідомлення широких мас в необхідности лише самостійного державного життя, і серед инших популярних творів про це у 1918 р. у Відні виходить книжечка і М. Возняка. Технічні умови були такі, що у свій час ця потрібна праця не могла перейти до рук української людности і лише тепер є надія на те, що вона перемандрує через ріжні кордони і дійде до рук селянина. до рук робітника, до рук українського громадянина мало обзнайомленого з історичними умовами життя Української Державности.

Щиро бажаємо успіху, аби ця невелика книжечка, що в стислій і надзвичайно популярній формі змальовує історію Української Держави від перших днів її істнування аж до моменту скасування її послідньої ідеї — Запоріжської Січі, а також історію ідеї Української Державности в серці і творах найкращих письменників (Котляревський, Костомарів, Шевченко), найкращих вчених, критиків і публіцистів (Костомарів, Драгоманів, М. Грушевський і у гуртка української інтелігенції, що обєднувався в Союзі Визволення України) аж до останньої української революції і нарешті момент відродження Української Держави у 1917 р. до моменту проголошення Центральною Радою самостійности і незалежности Української Нар. Республики, — аби ця високо ідейна книжка М. Возняка поширилась у як найбільшій скількости і робила те велике діло, на яке вона призначена.

Вся праця М. Возняка перенята глибоким патріотизмом автора, ідеєю Соборности України і найширшим демократизмом що до організації Української Держави. „В українського народу має повну перевагу принціп широкого демократизму та признання рівного політичного права кождій одиниці суспільности. За княжих часів бачимо цей принціп у вічевім устрою, в громадськім і виборно церковнім життю. Пізнійше виступив він з цілою силою в козаччині, в першій мірі в Запоріжській Січи. Така провідна ідея української нації може найкраще проявитися за часу самостійного життя нації, одначе з тим застереженням, що переведення цього принціпу в життя вимагає поперше високого ступня культурного розвитку нації, подруге глибокого й щирого переконання про правдивість ідеї і слідом за тим потретє великих особистих жертв членів усіх станів нації в користь всевладної ідеї" (149). Для виховання цих основ широкого демократизму в Українській Державі серед найширших кол українського суспільства праця М. Возняка є одною із перших цеглинок, призначених для такої висококористної цїли.

Л. Білецький.

Обнова „Літературно-Наукового Вістника".

„Літературно-Науковий Вістник" почав знову появлятися у Львові. Має тут свої гарні традиції. Через 9 літ, починаючи з 1898 р., був він у Львові огнищем, довкруги якого скупчувалися майже всі українські літературні сили. Душею журналу був пок. Франко. Руку його видно було в кождій книжці ЛНВ. Після перенесення журналу до Київа в 1907 р. поволі ЛНВ. почав затрачувати свою маркантну фізіономію; мимо сього, що друкувалися там твори корифеїв нашої літератури: Коцюбинського, Кобилянської, Лесі Українки, Винниченка, Олеся, Чупринки і т. д. Не було Франка, який вмів підловити і унаглядпити всі яркійші події в нашому національному життю, залишаючи у відповідній тіни все припадкове, несутєве, який вмів піддержувати чуткий контакт журналу з европейськими літературами. Київський ЛНВ. був радше архивом творів нової літератури.

В 1914 р. на семім випуску ЛНВ. перестав виходити. На українське слово впала в останнє лапа царського режіму. Воскрес ЛНВ. щойно в 1917 р. і виходив до 1919 р., в якому появилося чотири випуски під ред. О. Саліковського.

По трьох літах перерви обновлено видання у Львові.

Начальним редактором ЛНВ. д-р Д. Донцов. Чи зуміє автор „Підстав нашої політики" згуртувати біля ЛНВ. розбиті на X ворогуючих таборів літературні сили, — покаже будуччина.

Перший випуск журналу представляється цікаво.

Перше всього відрадна поява: заговорили Стефаник і Черемшина. Тема оповідання одного й другого новий в їх творчости: війна. Головно малюнок Стефаника робить могутнє враження. Оповідання К. Гриневичевої „Параска Гоголь" — фрагмент з еміграційної трагедії. Написане з темпераментом, гідно достроюється до двох перших.

З оригінальних поезій замітний вірш Стаха „Жайворон" і Бабія „На селі". Зразковий переклад одного з гимнів Вергарна (пер. О. Луцький) і вірша Жана Мореаса „Ноктюрн" (пер. М. Вороний).

Зі статей в першій мірі звертає на себе увагу глибоко продумана стаття Донцова про Лесю Українку. В бібліографії зрецензовано М. Грушевського „Хмельниччина в розвіті (1648—50), М. Капустянського „Похід української армії на Київ-Одесу в 1919 р., В Липинського „Україна на переломі" (1657—59), Бирчака „Літературні стремління Підкарпатської Руси", Таранушенка книжку „Про хатнє будівництво" і д-ра Папейка „Зєдинені Держави Східної Европи".

В підборі творів і статтей видно впевну, сильну індивідуальність начального редактора. Його стаття про Лесю Українку доповнюється перекладом з французького статті д-ра Тальона про ризико і трьома політичними статтями.

У вступній статті пишеться: „Ми не визнаємо ні „традиції" 1654 р., ні „традиції" 1657 р. Ні Переяслава, ні Гадяча. Не можемо дати себе звести ні до ролі Гайдамаків — знаряддя в чужих руках, ні до тої ролі, до якої так хотіли би звести Німеччину її противники: до ролі країни поетів і музиків. Не можемо бути ні пляцдармом революції, ні пляцдармом контрреволюції. Хочемо бути не обєктом, але субєктом історії. По досвідах останніх літ думаємо, що маємо на те досить сили. Уважаємо, що найважнійшим є зберегти чистою нашу ідеольоґію, ясну змістом і активну волею, та ще — незнаючу сумнівів віру. Коли цю ідеольоґію стратимо, найбільш героїчні зусилля нації пятнуватимуться тавром бандитизму. Коли її збережемо — здобудемо все. Будуємо нашу програму не на нині, ані на завтра, лише на ряд років. Числимося не з хвилевим укладом сил, лише з тенденцією їх розвою. Віримо, що ся тенденція є за нами, а не проти нас".

До редакційного комітету ЛНВ. належать: М. Галущинський, В. Гнатюк, В. Дорошенко, Ю. Павликовський, І. Раковський і В. Целевич. Можна надіятися, що обновлений журнал найде якнайширший круг читачів і співробітників.

М. С.

Бібліоґрафія

(Книжки і видання надіслані до Редакції).

Василь Безкоровайний: ДЛЯ РОЗРАДИ (Коломийки на скрипку і фортепян) Львів (1922.) Накладом автора.

Иогож: POÉME ÉROTIQE на фортепян. Як вище.

„БУДЯК" Рік II. ч. 10. Львів 15. мая 1922. Рисунки: Ковжуна, Подушка і Свинарського.

„КООПЕРАТИВА" Часопись кооперативних дружеств в Подкарпатской Руси. Орган Краєвого Кооперативного Союза в Ужгороді. Рочник II. ч. 3. і ч. 4. Одв. редактор: *Антоній Суховскій.*

Богдан Лепкий: НЕЗАБУТНІ — Літературні нариси. (Данте. Гавлічек Боровський. Достоєвський. Моліер. Поза межами болю. На смерть Григорія Чупринки. Чупринці. (Вірш) Василь Стефаник). Бібліотека Українського Слова' Берлін 1922. Ст. 82. 16⁰.

„НОВА УКРАЇНА" Рік I. ч. 3. Прага 2. травня 1922. Зміст: *М. Сріблянський*: Новітнє яничарство. *А. Наміток*: Ірляндське питання. *М Шаповал*: „Самоозначення народів" на ґенуенській конференції. *С. Гольдеман*: На шляху до обєднання робітництва. *І. Г.* Перешкоди в господарській обнові України. *А. Мерклінґ*: Державна допомога хліборобству в Чехословаччині. Серед книг і журналів. Соціялістичний рух. На Вкраїні. Українське життя за кордоном.

„СВЯТА ВІДПРАДА НА ЗЕЛЕНІ СВЯТА" З грецької на українську мову переклав проф. *Іван Огієнко.* Львів 1922. Ст. 32. 8⁰.

М. Старицький — М. Степняк: НІЧ ПІД ІВАНА КУПАЛА (Сценічна картина на 1 дію) Додаток до 2. ч. „Театрального Мистецтва". Львів 1922. Вид. „Русалка". Ст. 15. 16⁰.

„ТЕАТРАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО" Р. I. Вип. II. Львів 15. мая 1922. Ст. 32. 8⁰. Зміст: Дрімуча силя. Огляд діяльности В. Стадника. Ж. Моліер. С. Стадникова. Драматичний театр ім. Франка. В справі дозволу на вистави пєс. Список пєс дозволених до вистави. К. Г. Стечечко. Рецензії на драми: „Мак-

КНИГАРНЯ НАУКОВОГО ТОВ-А ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА
у Львові, Ринок 10, має на складі:
1) К. Каутский: Економічні науки Карла Маркса, 2) А. Марґолин: Україна і політика антанти, 3) Франко: До світла!

ЕКОНОМІЧНИЙ ВІСТНИК.

Наша молодь на еміґрації в Чехії і економічні потреби краю.

Наші еміґранти, що після останньої війни осіли в чеській Празі, раді знати, які тепер економічні потреби краю і що студіювати, щоб з поворотом бути найбільш хосенними горожанами.

Питання не малої ваги ставлять наші молоді громадяне і думаємо, що слід їм дати публичну відповідь, бо економічне двигнення краю це громадська справа великого значіння і журбою всіх мусить бути підготовування молоді до тої праці.

Сказав недавно д-р Бенеш: „Чеський національний рух був все більш економічним, чим політичним рухом". Можна спорити, чи воно так було, одначе годі не признати, що економічний стан Чехів це один з рішаючих чинників про їх щасливу теперішність. Чільні мужі Чехії розуміли добре тісне відношення між економічним станом народу і його політичною долею і методично стреміли від давна так наладити національне чеське господарство, щоб, опершись на народнім добробуті, напевне дійти до своїх намірень.

Стан нашого національного господарства не представляє твердої основи для освітно-культурної і політичної організації. Труднощі економічної природи одні з важнійших труднощів в змаганнях нашого колєктиву, кождої нашої інституції; кождої з політичних партій. Ясно, що в таких умовах дуже бажаним інтерес молоді до чеських економічних установ і що не має нічо хосеннійшого над студіювання чеських методів праці та пристосування цих методів до наших відносин.

Молодь на еміґрації повинна бути свідома цеї потреби краю і по змозі пізнавати докладно всі ділянки чеського економічного життя. Пригадаємо, що зокрема повинна молодь:

I. Прослідити умови аґрарної культури Чехів. Та культура — як звісно — не від нині дуже висока. Треба приглянутись, від чого вона залежить, що її спричинило, о скілько вона вислідом загальних умов суспільного життя Чехів в минулому і яких умов, а о скілько заслуги в тому плянових змагань господарських орґанізацій та яких орґанізацій, на чому побудована їх сила впливу, що уявляла й тепер собою уявляє: Zemědělska rada pro kralovstvi Česke, инші рільничі орґанізації, — що це чеська знаменина сіть фахового шкільництва. Пізнавши ті умови і орґанізації, намітити, котрі з чеських методів булиб у нас доцільними, де рільники, висилані відси, моглиб найскорше і найдешевше учитись у Чехів, — вібрати адреси інституцій, осіб, пізнати околиці, людей, умови праці, звичаї мешканців, щоб колись висилати наших людей на певне і провірене та на певнім і провіренім учити їх тут чеського господарства. Миж все ще в 90%, нарід рільників і все ще в порівнанню з Заходом найменш інтензивні працею, найгірші хлібороби!

II. З чеським купецтвом також познакомитись. Пізнавати основи його розвитку та богацтва, жерела закупу, місця збуту, потреби і змагання, орґанізацію купецького кредиту, всі вітви банковости, колишню боротьбу з купецтвом німецьким, активне співділання поодиноких чеських купців і їх орґанізацій в визвольному рухові народу, можливости співпраці наших купців з чеськими. Заохочувати чеські фірми, щоб з нашими навязували інтереси, давати їм адреси наших купців.

III. Знаменита чеська продукція буде все зразком всяких починів в тому напрямові. Отже пізнавати чеське цукроварство, броварництво, виріб дріжджей, бараболяної мучки, фабрики полотен, бавовняних матерій, сукна, кожаних виробів, обуви і т. д. Рівнож приглянутись фабрикам рільничих знарядів, скляних гут, деревному і керамічним промислам.

IV. Не зле булоб заінтересуватися чеськими світової слави купелевими заведеннями. Під тим оглядом тут в краю можнаб також дещо зробити, бож маємо і Криницю і Трускавець і Любінь вел. і Буркут і прекрасні околиці Яремча, Дори, Скільщини. Деякі заведення, що були в тих околицях, тепер в руїні, а ті, що ще є, адміністровані по галицьки, „патріотично". Може би можливо було колись ті місця уладити по европейськи, для власного ужитку і на „дачі" для заграниці, особливо для близького майбутнього Сходу...

V. На чеській кооперації можна багато навчитись: як орґанізувати продукційні, господарські сили народу. Центром тої кооперації „Ustredni Svaz" в Празі. Цей союз лучить всі вітки чеської кооперації в одну могутню силу і матеріяльних засобів і кооперативних досвідів, стремлінь та плянів. Треба пізнати будову сего союза, всесторонність його діяльности, економічну політику, значіння й методи праці. Пізнавання умов кооперативних орґанізацій дуже потрібне. Ми майже не маємо своїх богатих капіталістів — мусимо кооперацією збирати фонди для засновування підприємств. До тогож в Сх. Галичині така тьма чужих, — ворожих більшости населення — посередників, що анальогічному визискови консумента, страшливому тутешньому „паскарству", хиба не має анальогії в Европі. Оборона торговельно визискуваних це як раз завдання кооперації і тому муситься докладно студіювати той рух за границею, щоб бодай за 20 літ поставити нашу кооперацію на висоті нпр. чеської — чи то що до орґанізації кредитових спілок, чи орґанізації закупу та продажі сільсько-господарських товарів і витворів, молочарська, збуту яєць, ремісничих та продукційних кооператив.

Студіюючиж ті і всі инші области господарської діяльности Чехів, не здаватись молоді тільки на книжковий матеріял. В нас — хоч і не богато — та все таки є дещо теоретиків — аґрономів, купців, кооператорів. Хибує нам досвідних практиків! Хайжеж практику несе сюди молодь з еміґрації. Хай до кождої відповідної роботи береться власними руками, проситься до підприємств, склепів, на рільні роботи. Мозоллям на руках в практичній роботі найкраще учитися діла. Хайже і мозоллям учиться молодь економічних знань, методів пропаганди економічного патріотизму, боротьби з нашим „індивідуалізмом", що з різкою підлостю нерідко протиставив і — буває — дальше нераз протиставить приватний інтерес інтересови міліонів на хосен одиниці а шкоду загалови.

У науці ставляти собі конкретні питання: що анальогічного можна завести у власному селі, повіті, знаній околиці? В чеських господарських установах шукати відповіди на ті питання, мати що до того свої пляни, способи, дороги, щоб з поворотом, не гаючись, взятись до роботи, і уміло втягнуть до неї сотки охочих, а також і лінивих, упертих, всякій ініціятиві ворожих, — бо такі були тут та й досі їх не бракує.

Розуміння конечности національно незалежности і свідоме стремління маси до неї вже доволі закріпились у Сх. Галичині. Жертви міліонів в недавній боротьбі і теперішні жертви дали під тим оглядом хосенні наслідки. Помітні вони між иншим й по тім, що всюди дійсно приймається звичай спорення тільки за способи, а не за мету, за суть національного ідеалу. Приходить час на висший степень емансіпаційних змагань, насконцентрування творчої сили всего нашого колєктиву для будування власними силами своїх, конечних модерній нації, економічних установ. Приходить час на те, щоб і наш національний рух ставав в широкому значінню — як це твориться в цілім світі — радше економічним, чим політичним рухом.

Молодь, як слід практично виобразувана в суспільному життю Заходу — між тим і в Чехії — має в Батьківщині широке поле для економічної діяльности. У нас під тим оглядом на молодь великі надії. Хай не заведе нас.

А. Гаврилко.

Нір" і „Надія". „Руський театр" в Ужгороді. Кошмар. (Фейлєтон *Ф. Дудка*) „Весняні" *К. Поліщука.* „На концерті" *О. Бабія.* Хроніка. Новини в українській драм. письменстві. Таборові театри. Бібліоґрафія.

Софія Тобілевич (Карпенко Кара) РІДНІ ГОСТІ (Спогади з побуту українських Січових Стрільців на степовій Україні). Львів — Київ 1922. Накладом Вид. „Червона Калина". Ст. 38. 16°.

„DIE UKRAINE" Monatschrift für Ukrainsch Deutsche Volkswirtschaft und Kulturpolitik Organ der Deutsch-Ukrainschen Gesellschaft — IV. Jahrg. Heft 2. Berlin. März 1922. Inhalt: Denkschrift der Regierung der Ukrainschen Volksrepublik. *Margolin*: Petluras Polenpolitik. *A. Schmid*: Die Ukraine unol Russland. *W. Orentschuk*: Odessa. Die Engländer und das Donezgebie.

„УКРАЇНСЬКЕ ПАСІШНИЦТВО" Рік VII. ч. 1. Львів травень 1922. Щомісячний часопис поступового пасішництва. Редактор *Ев. Архипенко.* Адреса Редакції: Львів вул. Корняктів ч. 1.

„УКРАЇНСЬКИЙ СТУДЕНТ" Орган незалежної думки. Виходить двічі на місяць. Рік I. ч. 1. Прага 1. травня 1922. (Літоґрафія).

Д-р І. Цьокан — ТОРГОВЕЛЬНА КОРЕСПОНДЕНЦІЯ, учебник для торговельних шкіл на Підкарпатській Руси, (вийде небавом накладом „Уніо" в Ужгороді).

Лист до редакції.

Високоповажанна Редакціє!

Просимо вмістити оцю нашу заяву.

З огляду на пляни відновлення „Літературно-Наукового Вістника" у Львові, ми, члени редакційно-видавничої колєгії, київського „Літературно Наукового Вістника" вважаємо своїм обовязком подати до відома, що видання „Л.-Н. Вістника" у Київі переривалось лише перешкодами технічного характеру при кождій можливости відновлялось, і тепер київські члени редакційної колєгії, з котрими підтримуємо звязок, саме налагоджують справу випуску журнала. Просимо инші часописи сю нашу заяву передрукувати.

Головний Редактор „Л.-Н. Вістника": *О. Олесь* в. р.

Члени Редакційної Колєгії: *Мих. Грушевський* в. р., *Юр. Сірий* в. р.

Адміністратор: *Ол. Жуковський* в. р.

Відень, 5. травня 1922 р.

Відповідь Української Видавничої Спілки.

Українська Видавнича Спілка у відповідь на лист Вп. проф. Мих. Грушевського і Тов. стверджує отсе:

1. Перейнявши в 1905 р. видавництво „Літературно-Наукового Вістника" від Наукового Тов. ім. Шевченка, вона свого права на сей журнал ніколи не зрікалася, ані нікому не відступала, отже й ніякій „редакційно-видавничій колєгії, та кождої хвилі може ним довільно розпоряджатися, як правний власник журнала.

2. В 1907 р. перенесла Спілка друк „Літ. Наукового Вістника" до Київа і там він так довго виходив, поки була змога й потреба; тепер же, коли в Київі поява нашого журнала ще менше можлива, ніж — скажім — орґану Бр. проф. М. Грушевського „Борітеся — поборете", Дирекція Спілки віднови ла „Літ. Наук. Вістник" у Львові.

3) Щож до заходів Вп. проф. М. Грушевського і Тов. коло відновлення „Літ. Наук. Вістника" знов у Київі, то про сі заходи ні він, ні його товариші зі Спілкою не порозумівалися, дозволу на се у Дирекції Спілки не питалися й Дирекція довідалася про них щойно з листа Вп. проф. М. Грушевського і Тов., вже по появі 1-ої книжки відновленого „Літ. Наук. Вістника" й очевидно по віднові його у Львові не може дати дозволу на друк у иншому місці.

Часописи, що оголосили лист Вп. проф. М. Грушевського і Тов., просимо подати й отсе наше вияснення.

За Дирекцію Спілки: *Др. І. Раковський* в. р. голова. *Вол. Гнатюк* секретар.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника"! — Жертви проситься слати до Українського Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника".

ЖЕРТВИ

Пресовий фонд.

На пресовий фонд української незавимої преси зложили в марках польських: Волод. Паар Яворів 1000, Громадяни Спасова через п. Банаха 5000, Свистун Бобятин 1500, Михайло Огерок секр. пир. скарбу 500, Вокод. Р[illegible]

УДІЛОВА КАВАРНЯ

при вул. ПАНСЬКІЙ ріг Пекарської проти Краківського готелю
1360 3—3 ПОРУЧАЄ
:: найліпшу каву і велику скількість часописів. ::

КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від середи 17. мая ц. р. італійську маєстатично гарну, сильно діяючу драму в 6 діях п. з.

„Власть тирана“

ілюструючу тиранію і розпусту на римськім дворі.

ський Жидачів 870, Волод. Кордуба Сянік 500, Шевчук Краків 100, Роман Погорецький Велдіж 300, Ольга Филипович Новий Санч 500, Йосиф Винник Долина 500, о. Йосиф Яримович Настащин 1000, кличе: о. дек. Щербанюка Букачівці, о. Григорія Плакиду Старий Скалат, о. Ол. Яримовича Львів, Іван Белей суд. аплікант Станиславів 500, клучу всіх повернувших товаришів австр. армії тарського та омського табору полонених на Сибірі д-ра Іллю Макуха, д-ра Биха, суддю Олексюка, суддю Хому, суддю Маляркевича, дир. школи Гр. Жидяка та Із. Крижанівського, о. Анатоль Чичилович Любачів 1000, кличе: о. Івана Калимона пароха Кривче, о. Осипа Чеховича Річиці, о. Олександер Колянковський Батячичі 1000. кличе: проф. Годованця і д-ра Яцева в Камінки.

ОПОВІСТКИ.

Народній театр Тов. „Українська бесіда“ у Львові, під артистичним проводом Олександра Загарова. Саля Тов. ім. М. Лисенка, вул. Шашкевича ч. 5.

Субота, 20. мая: премера „МІС ГОБС“, комедія на 4 дії Джером Кляпка Джером.

Неділя 21. мая: попол. „МАРУСЯ БОГУСЛАВКА“, історична драма на 4 дії М. Старицького, вечером „НАДІЯ“, соціяльна драма на 4 дії Г. Гаєрманса.

Білети продає раньше „Народна Торговля, а в день вистави від год. 10 до 12 перед пол. і від год. 2 попол. каса теару.

Товаришів, що в р. 1897 здавали матуру в українській гімназії у Львові повідомляється цею дорогою з причини браку їх адрес, що 25-літний товариський Зїзд відбудеться дня 15. червня ц. р. Зголошення слати на адресу Д-р Юлій Савчак, Львів, Тереси 2 а. — *Д-р Давидяк, інж. Дурбак, Мих. Присташ, Д-р Савчак.* 1429 1—3

Шкільні сходини тов. „Союз Українок“ відбудуться в понеділок 22. с. м. о год. 6. вечером в льокалі „Бесіди“. На порядку дневнім: 1) Реферат п. А. Гаврилка про кооперативи, 2) Справи промислово-торговельної Секції, 3) Вибір голови промислово-торговельної Секції. — Проситься членів о численну участь.

Виділ.

Торжественне посвячення і винесення Хреста дарованого Вп. Добродієм Гянчаком на вежу будуючоїся церкви в Левадівці відбудеся в день Вознесення Христового 25. мая 1922. о год. 12 в пол. Перед тим відправиться о год. 10 Торжественна Полева Служба Божа з проповідю. Проситься о як найчисленнійшу участь. В случаю дощу Торжество відбудеся в найблизшу неділю.
1426 1—1

Диренція прив. дівочої ґімназії з правом прилюдности У. П. Т. в Станиславові подає до відома, що: 1) Шк. рік 1921|22 кінчиться дня 20. червня с. р. 2) Вступні іспити до І. кл. відбудуться дня 21. червня с. р., до кляс II. III. і IV. в днях 22. і 23. червня с. р. в домівці при вул. Липовій ч. 44. 3) Зголошення до вступних іспитів до кляс II. III. і IV. належить надсилати до Дирекції ґімназії до дня 20. червня 1922 (ул. Казимірська ч. 7|I.); зголошення до вступних іспитів до І. кл. приймається в днях 19. і 20. червня с. р. Кожда учениця, що зголоситься, мусять предложити метрику та евентуальні шкільні свідоцтва. 4) Вписи до всіх кляс будуть відбуватися дня 20. червня с. р. для дотеперішних учениць тут. ґімназії, а 21.—24. червня с. р. для всіх нововступаючих учениць. 1346 5—5

Вп. Іванна Сиретинська і Роман Орлянко Прокопович з приводу вінчання зложили на фонд Українських Інвалідів 5.000 мп. XXII 1—1

Річні іспити приватистів (он) відбудуться в днях 15., 16., 17. і 19. червня. До іспиту треба вперед зголоситися особисто або письменно в днях 1.—14. червня і заплатити на чековий рахунок Дирекції чесне й іспитову таксу (окремо). З причини великого числа приватистів(сток) пізнійші зголошення не будуть узгляднені.

Вступні іспити до 1 кляси відбудуться в днях 20. і 21. червня, а до висших кляс (2—8) в днях 22., 23. і 24, червня. До іспиту треба зголоситися особисто або письмецно в днях 1—18. червня і предложити відразу всі потрібні документи та заплатити на чековий рахунок Дирекції іспитові такси. Зголошення до вступних іспитів до висших кляс (2—8) мусять бути на письмі (остемпльовані), а до подання треба додучити виказ переробленого матеріялу. 1408 2—2

†

Надзірна Рада і Дирекція Українського Будівельного Союза
сповіщає про смерть

Інж. Франца Тужка

члена-основателя і б. Члена Надзірної Ради Союза, яка наступила в Станиславові дня 12. мая ц. р.

Вічна Йому память!

‡

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
за бл. п. сотника Гал. Армії

Ананію Степанова

поляг в бою під Журавном 24. мая 1919 р.

відбудеться дня 24. мая в Успенській церкві (вул. Руська) о 9 год. рано.
1423 1—2

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Влодзю! Дай вістку про себе, де живеш і чи здоров. Закордонні часописи проситься о передрук. — Полоничі. Марія.
1394 3—5

Дрібні оголошення.

КАСА вертгаймівська на продаж. Близші інформації в Адміністрації. 1422 1-2

МОТОРИ, млинські машини і каміння вальці, трансмісії, вапно, цеглу, дахівку, черепицю, бляху, дошки, дерево, цвяхи, праси до дахівок. форми до бетонів і т. д. висилає „УБУС“, Львів, Осолінських 6. XVI 3—5

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Друки і печатки виробляє гарно і дешево друкарня і фабрика печаток **І. ФРІДМАНА** у ЛЬВОВІ, — вул. Сикстуська ч. 4. — XXIII 1—8

:: :: САЛЬОН МОД :: ::

О. БЕРЕЖНИЦЬКА

ЛЬВІВ, ВУЛ. ПЕКАРСЬКА 47,

поручає готові капелюхи в найновійших фасонах. Приймає всякого рода перерібки. Замовлення з провінції виконує точно і в якнайкоротшім часі. 1182 1—4

Дня 20. мая 1922 р.
буде відкрита під енерґічною — управою п. Г. ҐОРЛІЦА —
Першорядна КАВАРНЯ І РЕСТАВРАЦІЯ

„РЕНЕСАНС“

у ЛЬВОВІ, вул. 3. Мая 12
(партер) поручає:
сніданиня і вечері, як також першорядної якости ріжні краєві і заграничні напитки.

Познанський Бар

багато заосмотрений в перекуски і напитки.

:: НАЙБІЛЬШИЙ ЛЬОКАЛЬ ::
бо містить около 1000 осіб. — Rendez-vous елеґантного і купецького світу. — Для вигоди гостей введено в осібних салях дозволені гри в карти, шахи, доміно, білярд і т. п. — Щоденно вечір концерт славної симфонічної орхестри під бат. найліпшого капельника і знаного гарфіста п. Якубічка. 1428 1—1

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

ПОЗІР! ПОЗІР!
Властителі млинів і тартаків!
Всілякі уряджения млинські а то:
Камінна оригінальне патенту „Гелера“, з французького кременя, шмірґлеві, — вальці, каспри, голендри, ґазу швайцарську і т. п.
Ремшайдовські пили ґатрові і циркулярні, оригінальної марки „Штайнбок“, шмірґлівки.
Паси віденські шкіряні у всяких розмірах, — — — — — —
Олива циліндрова і машинова
поручає **ЛЕВ ЛЕШ** бюро технічно-торг. в СТАНИСЛАВОВІ, вул. Петра Скарги ч. 43.
1340 4—12

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

госп. торг. Спілки

„Народний Базар“ в Добромилі

відбудуться дня 6. червня 1922 р. о г. 12 в пол. в салі „Народного Дому“ з слідуючим порядком:

1) Відчитання протоколу з попередних Заг. Зборів.
2) Звіт і замкнення рахунків і білянс за р. 1921.
3) Звіт Контрольної Комісії.
4) Звіт Краєвого Союзу Ревізійного.
5) Доповняючий вибір трох або більше членів Надзірної Ради.
6) Затвердження вибору 1 або 2 членів Управи і заступників.
7) Вибір Контр. Комісії Заг. Зборів.
8) Внески і запити.

Коли о означеній годині не явиться достаточне число членів, відбудуться другі Заг. Збори цего самого дня о год. 1 по пол. з важністю без огляду на число членів.

За Надзірну Раду:
о. Бурмич Микола голова.
За Управу:
1424 *Андрій Манько.* 1—1

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

СПІЛКИ ГОСПОДАР.-МОЛОЧАРСЬКОЇ

„НАДІЯ“

стов. зар. з обм. порукою

в Добромилі

відбудуться дня 6. червня 1922 о год. 12 пол. в салі Народного Дому з слідуючим порядком:

1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
2) Звіт Управи, замкнення рахунків і білянс за рік 1913—21.
3) Звіт Контрольної Комісії.
4) Звіт Союза Ревізійного.
5) Затвердження всіх членів Управи і їх заступників.
6) Вибір Контрольної Комісії Загальних Зборів.
7) Внесення і запити.

Коли в означеній годині не явиться достаточне число членів, відбудуться другі Загальні Збори цего самого дня о год. 1 по полудни з важністю ухвали, без згляду на число членів.

За Надзірну Раду — За Управу
Андр. Манько. — *П. Прибитківський.*
1424 6) 1—1

БЮРО ПОСЕРЕДНИЦТВА ПРАЦІ

товариства аґроном.-технічного „Праця“

у Львові, при вул. Осолінських 8, II.п.

поручає робітників як фізичних так і умовних професій.

Урядові години від 10—1 перед полуднем, 2—6 і від 3—5 по полудни. 1412

Увага. Отсим подаємо до відома Українському Громадянству, що у Львові при вул. Городецькій 64, (проти костела св. Єлисавети) у шевській майстерні, працюють найкращі фахові сили еміґрантів з України з першорядних київських шевських закладів. Майстерня виконує добірну жіночу і дитячу обуву, звичайну і люксусову а також відновлює і направляє стару. Замовлення виконується скоро, солідно і дешево.

Вхід з Городецької 64 в подвірю.
1427 1—3

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ТОВАРИСТВА ГОСПОДАР.-КРЕДИТ.

„НАРОДНИЙ ДІМ“

стов. зареєстр. з обмеж. порукою

в Добромилі

відбудуться дня 6. червня 1922 о год. 12 пол. в салі Народного Дому з слідуючим порядком:

1) Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів.
2) Звіт Управи, замкнення рахунків і білянс за рік 1921.
3) Звіт Союза Ревізійного.
4) Звіт Контрольної Комісії.
5) Вибір 1 члена Ради Надзірної.
6) Вибір Контрольної Комісії Загальних Зборів.
7) Затвердження 1 члена Управи.
8) Внесення і запити.

Коли в означеній годині не явиться достаточне число членів, відбудуться другі Загальні Збори цего самого дня о год. 1 по полудни з важністю ухвали, без згляду на число членів.

За Надз. Раду — За Управу
о. Й. Маринович. — *Андр. Манько*
1424 в) 1—1

Оголошення.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

„ПОНУТСЬКОГО СОЮЗА“

КРЕДИТОВО-ГОСПОДАРЧОГО“

зар. стов. з обмеж. порукою

в Коломиї

відбудуться в неділю дня 11. червня 1922 о год. 3 по пол. в салі „Народного Дому“ (партер) в Коломиї з слідуючим дневним порядком:

1) Справоздання протоколу з попередних Загальних Зборів.
2) Звіт Дирекції з діяльности, рахунків і білянсу за рік 1921.
3) Звіт Контроль. Комісії Надз. Ради.
4) Затвердження звітів, рахунків і білянсу за рік 1921.
5) Уділення абсолюторії Дирекції і Надз. Раді за рік 1921.
6) Справа поділу зиску за рік 1921.
7) Справа узгіднення цілого статута з законом про кооперативи з дня 29. жовтня 1920 ч. 111 поз. 733 В. з. Р. п. П. зглядно зміни статута у §§-ах: 1—2, від 5 до 17, включно 20, 30, 31, 33, 37, 38, від 42 до 47 включно, 50, від 52 до 56 включно. від 58 до 64 включно.
8) Означення границь найвищого кредиту для одного члена.
9) Означення найвищої суми зобовязань кооперативи.
10) Вибір трьох членів і двох заступників членів Надзираючої Ради на місце уступивших згл. вильосованих.
11) Внесення по мисли зак. і запити.

Колиб на повищих (перших) Загальних Зборах не вібралося відповідне (вимагане статутом в § 46) число членів, то по мисли § 47 статута відбудуться другі Загальні Збори з тимсамим дневним порядком і в тім самім льокалі — як вище подано — в неділю, дня 11. червня 1922 о годині 4 (четвертій) по полудни.

Право участи в Загальних Зборах прислугує членам по мисли § 42 статута

Замкнення рахунків і білянс стоваришення за рік 1921 виложено з вишішним днем до перегляду членів в комнатах стоваришення в урядових годинах.

Коломия, дня 9. мая 1922.

ЗА НАДЗИРАЮЧУ РАДУ

Д р І. Ганкевич предсідник. — *Д-р В. Стасюк* секретар.
1425 1—1

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. — З друкарні Спілки „Діло“.